

De Grote Eed van de Huiselfen

*(Die elke huiself zwerft als hij of zij oud genoeg is om het
Betoverde Rijk te verlaten en naar de mensenwereld
te gaan.)*

*We houden alles netjes en schoon in het huis waar we wonen,
want dat hoort.*

Daar zijn we huiselfen voor!

*Elke dag halen we kattenkwaad uit, want stoute dingen horen bij
een leuk leven.*

Daar zijn we huiselfen voor!

*We gaan mensenogen uit de weg, want niemand mag ons zien,
behalve de persoon aan wie we zijn verbonden.*

Daar zijn we huiselfen voor!

*We vertellen menselijke wezens helemaal niets over het
Betoverde Rijk, nooit.*

Daar zijn we huiselfen voor!

*Al deze dingen zweren we, en al deze dingen doen we, want als
we deze eed breken, kunnen we straf krijgen.*

*Want wij zijn huiselfen, en onderdanen van de Koningin van
de Schaduwen!*

Zaterdag 19 september

Ik ga aan een grote, avontuurlijke reis beginnen, en ik vind het drie keer niks. Bij de gedachte dat ik weg moet uit Schotland krijg ik een rotgevoel vanbinnen.

En ik was al zo verdrietig.

Maar goed, ik ben een huiself, dapper en trots, en ik zou niet bang moeten zijn.

Was het maar waar! Ik weet heus wel dat ik een huiself ben. En ik weet dat ik trots ben. Maar of ik zo dapper ben als nodig is? Ik moet het nog zien.

Mijn neef Fergus, de enige andere huiself die nog in ons dorpje in de hooglanden woont, heeft gezegd dat het soms helpt om alles op te schrijven als je je bang voelt omdat alles gaat veranderen.

Daarom ben ik met dit dagboek begonnen.

Tot nu toe helpt het helemaal niet.

Zondag 20 september

Toen ik Fergus gisteravond vertelde dat ik niks aan dit dagboek heb, riep hij: ‘Angus, je begrijpt het niet. Een dagboek helpt niet alleen tegen piekeren. Het is ook een manier om je herinneringen te bewaren!’

Er is helemaal niks mis met mijn geheugen, wat denkt Fergus wel niet. Ik weet bijvoorbeeld nog dat mijn pa vertelde over de vloek die ons aan de McGonagalls bindt, en dat is meer dan honderd jaar geleden. Ik bedoel maar.

Je zou denken dat iemand van mijn leeftijd heel veel weet. Maar Fergus is veertig jaar ouder dan ik, en hij zegt dat hij daarom ook evenveel wijzer is dan ik. Ik luister dus naar zijn wijze raad... als hij er tenminste niet mee komt na te veel glazen van zijn zelfgebrouwen notenbier.

Wat kraamt hij dan een hoop onzin uit, echt bizar.

Misschien helpt dit dagboek niet tegen piekeren, maar ik bedenk net dat het toch verstandig is om alles op te schrijven. Ik ga een reis maken naar het grote onbekende, en als ik het allemaal overleef, kan ik misschien wel een boek schrijven over al mijn spannende avonturen.

Daarom lijkt het me een goed idee om iets over mezelf te vertellen.

Om te beginnen heet ik Angus Cairns. Ik ben bijna dertig centimeter groot. Nog niet zo lang geleden heb ik mijn honderdvijftigste verjaardag gevierd, maar dat zou je

niet zeggen, want ik zie er veel jonger uit. Ik heb bruin haar (ik ben per slot van rekening een huiself) en grote groene ogen. Mijn neus is vrij puntig, en mijn grote oren zijn heel erg puntig. Meestal draag ik een gestreept truitje met een bruine kniebroek. Voor feestjes doe ik soms een rode sjerp om, dat staat lekker vrolijk. De punten van mijn schoenen krullen omhoog, gekker hoeft het van mij niet te worden.

Ook ben ik extreem sterk voor mijn grootte. Denk nou niet meteen dat ik een opschepper ben. Het is gewoon waar dat alle huiselfen sterk zijn.

We moeten wel sterk zijn om een heel huis netjes en schoon te kunnen houden!

Verder kan ik razendsnel dribbelen. Als er mensen in de buurt zijn, ga ik er zo vlug vandoor dat ze alleen een bewegende streep zien, zolang ik tenminste direct weg-schiet. Ik hou het natuurlijk niet lang vol. Toch kan het heel handig zijn.

Zoals gezegd, ik ben al heel lang verbonden aan de clan McGonagall. Maar helaas – boehoe! – is mijn huidige McGonagall, Sarah, oud en ziek. Ik weet dat ik haar ga verliezen, en dat maakt me verschrikkelijk verdrietig. Ik ben tientallen jaren haar huiself geweest en ik heb haar huis al die jaren trouw onderhouden.

Het komt niet vaak voor dat een mens en haar huiself vriendjes worden, maar in ons geval was dat wel zo. Dat kwam deels doordat Sarah een gemene truc met me heeft uitgehaald toen ze klein was.

Daar wil ik het nu verder niet over hebben, ik zeg alleen dat ik het haar heb vergeven. Nee, even zonder gekheid, ik vond het juist leuk dat ze stout was. O, de streken die we hebben uitgehaald toen zij nog een meisje was... en zelfs nog toen mensen zeiden dat ze zich moest leren 'gedragen'.

Voor een huiself is het verdrietig dat de mensen in je leven nooit zo oud worden als jij. Ik wist natuurlijk dat het ging gebeuren, maar toch voelde ik me vreselijk toen Sarah me twee avonden geleden naar haar ziekbed riep om te vertellen dat het einde nabij was.

Omdat ik zo klein ben, klom ik op haar nachtkastje en ging ik op een stapel boeken zitten. Toen ik lekker zat, zei ze: 'Lieve Angus, ik blijf niet lang meer op deze wereld.'

'Ik weet het, Sarah,' antwoordde ik. 'Maar hierna kom je in een veel leukere,' zei ik erachteraan om haar te troosten.

Eigenlijk ben ik daar een beetje jaloers op. Volgens de pastoor in ons dorpje hebben mensen een ziel die na hun dood voortleeft, terwijl wij van het Betoverde Rijk heel lang blijven leven, maar als het afgelopen is, zijn we ook echt weg.

Het is niet leuk om daaraan te denken, dus dat doe ik liever niet.

Bovendien vind ik die pastoor een verknipte halvegare.

'Je weet dat je nog steeds aan de familie McGonagall verbonden bent, Angus. Wat je misschien niet weet, is dat er in Schotland niemand van mijn tak meer over is. En

omdat het de regel is dat je in dienst komt van het jongste meisje van boven de tien, moet ik je naar Alex Carhart sturen. Ze woont in Amerika, aan de andere kant van de zee.'

Ik slaakte een kreet. 'Alex is een jongensnaam! Ik ga altijd naar een méisje!'

'Alex is echt een meisje, hoor. Voluit heet ze Alexandra.'

Ik sloeg mijn armen over elkaar. 'Belachelijk. En ik wil er niet heen. Amerika is veel te ver weg. Bovendien is het een woest en barbaars land! Ik heb het zelf op de televisie gezien.'

'Stel je niet zo aan, Angus! Amerikanen zijn niet woest en barbaars. Ze zijn gewoon... anders. En ik kan er niks aan doen, m'n vriend. Weg ga ik, en snel ook. Dus jij gaat naar mijn achterachterachternicht. Je weet drommels goed dat het geen kwestie van kiezen is, maar de plicht die jouw en mijn familie is opgelegd.'

Leuk of niet, zo is het.

Ik was er niet blij mee. Geen enkele verstandige huiself zou er blij mee zijn. Mijn roots in Schotland opgeven voor de verschrikkingen van een nieuwe wereld? Dan trek ik nog liever mijn kleren uit en neem ik een honingbad en ga ik in de zon liggen, zodat de mieren me op kunnen eten. Ik durfde geen scène te schoppen waar Sarah bij was, dus toen ik terug was in mijn huisje onder de trap ben ik flink tekeergegaan. Ik heb getierd en gevloekt en schalen en borden kapotgesmeten. (De mijne natuurlijk, niet die van Sarah. Dat zou ik echt nóóit doen.)

Na zo'n uitbarsting heb ik altijd spijt. Maar als de

boosheid komt opzetten, kan ik er weinig aan doen. Meestal ontplof ik.

Ik heb alles opgeruimd (uiteraard!), woest op mezelf omdat ik er zo'n bende van had gemaakt. Toen ik alle scherven op een hoop had geveegd, ben ik tegen de wijzers van de klok rondjes gaan rennen totdat ik snel genoeg ging om de rommel te laten verdwijnen.

Nu zijn mijn planken leeg.

Nou ja. Ik had die spullen toch niet mee kunnen nemen. Veel te zwaar.

Ik heb besloten om door het Betoverde Rijk te reizen. Het is de snelste manier om in Amerika te komen, ondanks de gevaren.

De vloek is een groter probleem. Die is al heel lang niet meer actief geweest, dus nu hoop ik maar dat er niets meer van over is. Ik ben nog nooit in een huis geweest waar de vloek actief was. En misschien kan een vloek het grote water niet oversteken?

Zou dat even fijn zijn. Alleen weet ik vrij zeker dat die stomme vloek zich er niks van aantrekt dat ik er niet blij mee ben.

Het is te hopen dat die Alex Carhart geen broer of vader heeft, niet in hetzelfde huis in elk geval. Dan zou ik me geen zorgen hoeven maken, want dan zou niemand er last van hebben.

Ik vraag me af wat voor meisje het is. Ik hoop dat het een lief kind is en dat ze straks blij is met haar eigen privéhuysel.

Brief van:
SHEILA WINTERBILL

Maandag 21 september

Beste meneer en mevrouw Carhart,

Alex is een schat van een meid, en ik vind het leuk om haar in mijn klas te hebben.

Ik zeg er wel bij dat ik in alle jaren als leerkracht nog nooit zo'n rommelig tafeltje heb gezien als het hare.

Ik bedoel dit heel letterlijk. Het ligt helemaal vol met papieren en, eh... dingen, en daar zijn nogal smerige bij. Hoewel Alex meestal haar huiswerk maakt, duurt het soms wel vijf of tien minuten voordat ze het in de puinhoop heeft teruggevonden. En soms kan ze het helemaal niet vinden! We zijn dit schooljaar pas drie weken bezig, en ik heb nu al een lange lijst met ontbrekend huiswerk – Alex zweert dat ze het heeft gemaakt, maar ze is het kwijt.

Levert ze al die opdrachten niet in, dan zal dat grote gevolgen hebben voor haar cijfers. Om verdere problemen te voorkomen, zet ik de opdrachten voor de komende tijd op een rijtje:

Autobiografie-project:

Aanstaande woensdag inleveren. Alex heeft er twee weken de tijd voor gehad.

Boekverslag over boek naar keuze:

Maandag 5 oktober inleveren.

Onderzoeksverslag:

Dinsdag 20 oktober inleveren.

Wilt u alstublieft met haar gaan praten?

Ik weet het anders echt niet meer.

Vriendelijke groet,

Sheila Winterbill

(Zat onder in Alex' rugzak)

Maandag 21 september

Vanochtend heb ik met Sarah gepraat. 'Kun je me niet opsturen naar Amerika?' vroeg ik. 'Dat is misschien handiger.'

Ze lachte en begon toen te hoesten. De toast die ik haar had gebracht raakte ze niet aan. 'Nee, dat is een slecht idee, Angus.'

'Waarom?'

'Nou, om te beginnen, hoe moet het met eten en drinken? En eh... nog belangrijker, met wat er na eten en drinken komt?'

'Ik kan mijn plas extreem lang ophouden,' antwoordde ik gepikeerd.

Sarah lachte weer, maar het was een droge en ijle lach. 'En wie gaat je inpakken? Ik kan het niet, dat weet je best.'

We keken naar een film op haar kleine tv. Meestal kijken we naar oude westerns, vandaar dat ik weet dat Amerika een woest en barbaars land is.

Ergens midden in de film viel Sarah in slaap. Toen ze eenmaal oudedametjesachtig begon te snurken, een soort zacht prrrrt-fieuw, prrrrt-fieuw (heel schattig), ging ik naar beneden, waar ik twee uur lang tevergeefs heb geprobeerd mezelf in te pakken. Nu baal ik als een stekker.

Ik ga mijn irritante mislukking niet beschrijven, ik zeg alleen dat plakband en haar geen goede combinatie is.

Tegen de tijd dat ik bijkwam van een nieuwe driftbui

hoorde ik de voordeur opengaan. Het was buurvrouw Barbara, die elke middag even bij Sarah komt kijken.

Ik hoorde haar de trap op klossen.

Barbara is een aardig mens, maar ze klost.

Na ongeveer twintig minuten kreeg ik pijn in mijn hart en hoorde ik dat Barbara begon te kermen. Ik hoefde de luide kreet niet te horen om te weten dat mijn Sarah er niet meer was. Ik voelde de band tussen ons knappen, precies op het moment dat ze deze wereld verliet. En dus moet ik morgen, en geen dag later, weg uit dit huis.

Dit komt allemaal doordat m'n pa jaren en jaren geleden de liefdesbrieven van Ewan McGonagall heeft bezorgd. O pa! Was toch niet zo'n uitslover geweest.

Ach, dat is allemaal lang geleden. Nu telt alleen nog dat ik maar twee weken de tijd heb om de reis naar Amerika en mijn nieuwe mens te maken.

Hoe ik het voor elkaar moet krijgen? Ik heb geen idee.